

A keresztény és a munka

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 3:19; 2Mózes 25:10–30:38; 5Mózes 16:15; Prédikátor 9:12; 1Korinthus 10:31; Galata 5:22-26

„Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozókatok nem hiábavaló az Úrban” (1Kor 15:58, RÚF).

A munka Istentől származik, a bűn előtti ideális világban bízta rá Ádámra és Évára a kert gondozásának feladatát (1Móz 2:15). A Teremtőhöz hasonlóan, aki a saját képére alkotta meg őket, nekik is kreatív munkával és szeretetből fakadó szolgálattal kellett elfoglalniuk magukat. Vagyis az embernek dolgoznia kellett már a bűn megjelenése előtti világban is, amikor még nem létezett bűn, halál és szenvedés.

A mostani „köztes” időben (az ideális és a megígért, eljövendő világ között) Isten arra szólít bennünket, hogy tekintsük a munkát az egyik áldásának. A zsidók között szokás volt, hogy minden gyerek kitanult egy mesterséget. Sőt, azt is mondták, hogy ha az apa nem ad valamilyen szakmát a gyereke kezébe, valójában bűnözőt nevel. Jézus, az Isten Fia hosszú éveken át képzett mesteremberként dolgozva hajtotta végre Atyja akaratát, az éppen szükséges bútordarabokat és mezőgazdasági eszközöket készíthette el Názáret lakosai számára (Mk 6:3). Ez is részét képezte annak, hogy felkészült a rá váró küldetésre. Pál apostol pedig éppen annyira az Úr művét végezte, amikor másfél éven át sátorkészítőként dolgozott Akvila és Priszilla mellett, mint amikor szombatonként hitvitát folytatott a zsinagógákban (ApCsel 18:1-4; 2Thessz 3:8-12). Ezen a héten a munka kérdéskörével foglalkozunk, és azt is megvizsgáljuk, hogy mi a szerepe a keresztény oktatásban.

A MUNKA KÜLÖNBÖZŐ OLDALAI

„Fölsímtem, hogy nem tehet jobbat az ember, mint hogy örvendjen, és jót tegyen egész élete során. De még az is Isten ajándéka, hogy az ember eszik és iszik, és jól él fáradtság munkájából” (Préd 3:12-13, ÚRK).

A munka minden fennhíjázástól mentes szó. Többféle célja lehet. Dolgozni kell, hogy legyen étel az asztalunkon, fizetni tudjuk a számlákat és még egy keveset félre is tehesünk nehezebb időkre. A munka elvesztése általában még annál is rosszabb, mint ha az embernek nehéz munkakörülményeket kell elviselnie.

A munkája révén az ember értékesnek érezheti magát. Ha megkérdezik: „Te mit csinálsz?“, „Mivel foglalkozol?“ – általában azt válaszoljuk, hogy „Dolgozom.” Sok nyugdíjas tovább dolgozik, legalább részdíben, amíg az erejéből futja, akár fizetésért, akár önkéntes munkában. Aki dolgozik, annak van miért felkelnie reggel. Ha munkát adunk egy tinédzsernek, kisebb az esélye, hogy bűnöző válik belőle.

Milyen környezetben hangzik el 1Móz 3:19 verse? Mit tudhatunk meg ebből a munka másik oldaláról, legalábbis bizonyos esetekben?

Isten a bűneset előtt adta a munkát, ami a tragédia után sokat változott. Itt a másik oldalt látjuk. Van, aki számára a munka lélekölő napi robot, ami csak a halállal ér véget. Nem szereti azt, amivel foglalkozik, és csak reméli, hogy még egészségesen nyugdíjba mehet. Másoknak az egész életét a munka uralja, az a létezésük értelme, csak abban látják az identitásukat. A munkájuk nélkül depresszióssá válhatnak, képtelenek koncentrálni, teljesen elbizonytalanodnak, nem tudják, mihez kezdjenek, hova forduljanak. Nyugdíjazásukkor fizikailag és lelkileg is egészen szétesnek, közülük sokan korán meghalnak. A keresztényeknek meg kell tanulni Isten akarata szerint dolgozni. A munka nem csupán az anyagiak előteremtésének szükséges módja, nem csak dolgozók, alkalmazottak vagyunk. Az ember életműve helyesen értelmezve a szolgálat csatornája, az Úrral való kapcsolatának kifejeződése. A tanár feladatának része az is, hogy segítsen diákjainak megtalálni azt a munkát, amelyben az adottságuk és az Istentől kapott érdeklődési körük találkozik a világ szükségletével.

Mivel foglalkozol? Vagyis mit kezdesz az életeddél? Hogyan tudnád még jobban dicsőíteni ezzel az Urat?

MUNKA ÉS GONDOSKODÁS

A hivatás és a munka életfeladat. Valamennyi fizikai igénybevétellel számolniuk kell azoknak is, akik főként szellemi munkával foglalkoznak, még ha csak a számítógép billentyűjét nyomogatják is.

Mit tudhatunk meg a következő szakaszokból a munkáról – „kezeink” használatáról, arról, amit ez szimbolizál?

5Móz 16:15 _____

Péld 21:25 _____

Préd 9:12 _____

Jer 1:16 _____

Isten lehetőséget ad „kezeink munkájára”, ami megelégedettséggel, örömmel tölthet el (lásd Péld 10:4; 12:13). Az önmegvalósítás kifejezi azt is, hogy minden ember képes elvégezni az életben valamilyen értelmes dolgot. Ennek a lehetősége csupán attól nem lesz nagyobb, ha ismételtetjük: „Hiszem, hogy meg tudom tenni, meg tudom tenni!” Csak az számít, ha az ember ténylegesen el is kezd cselekedni.

A „*kezünknek munkája*” (Zsolt 90:17) Isten áldása, hogy értelmes életet élhessünk, a terve szerint ugyanakkor ezzel mások javát is szolgálunk kell. Pál leírja: fontos dolgoznunk, valami hasznosat tennünk, hogy legyen mit adnunk másoknak is. Ő valóban ennek az elvnek a szellemében élt: „*sőt magatok tudjátok, hogy amire szükségem volt nekem és a velem levőknek, arról ezek a kezek gondoskodtak. Minden tekintetben megmutattam nektek, hogy ily módon fáradozva kell az erőtlenekről gondot viselni és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert ő azt mondta: Jobb adni, mint kapni*” (ApCsel 20:34-35, ÚRK).

Imádkozzunk mi is úgy, mint Nehémiás: „*Azért hát, ó, URam, erősítsd meg a kezemet*” (Neh 6:9, ÚRK)!

Szereted a munkádat? Mit tehetnél, hogy még inkább mások áldására legyél vele?

KIVÁLÓ MUNKAVÉGZÉS

Nézzük át 2Móz 25:10–30:38 szakaszát! Mennyire voltak konkrét Isten utasításai, amikor meghagyta Mózesnek, hogy állítsák fel a szent sátrat? Mit árul ez el a jelleméről?

Amikor Isten arra kérte Mózeset, építsen „neki” sátrat, ő mondhatta volna, hogy „Természetesen, Uram! Sok sátrat felállítottam már a negyven év alatt, mióta Egyiptomból elmenekültem... Adj pár percet!” A kor félnomád, midianita kultúrájában élő férfiak számára egyszerű feladat volt a sátorverés. Mózes még bekötött szemmel is képes lett volna rá, miközben az esze másutt, jóval fontosabb dolgokon jár. Talán nem is számított rá, hogy ennyire részletes utasításokat kap (a máskülönbén építészeti igen egyszerű szerkezet felhúzására), és ehhez még hozzájött a hosszú lista minden egyes berendezési tárgy és papi öltözet elkészítésére vonatkozóan, közel százötven pontból álló útmutató. Egy egyszerű asztal elkészítéséhez az összeállítási folyamat hét lépésén kellett végigmenni (2Móz 25:23-30). Azt mutatja Isten figyelme a szent sátor építésének részletei iránt, mint később az áldozati szertartásokra vonatkozó útmutatásai is, hogy különösen fontos számára a kiváló minőség. Nem kevesebbet – mesterművet vár. Az anyagok minősége a lehető legjobb, a terv kifogástalan, és a munkának kiválónak kellett lennie. „Isten számára elfogadhatatlan a hanyag munka!” – ezt az üzenetet közvetítette minden. Igen magas volt a mérce, de Isten nemcsak ösztönözte az izraelitákat a cél elérésére, hanem az emberi erőforrást is biztosította. 2Móz 31:1-6 és 35:30–36:1 szakaszaiban úgy olvassuk, hogy Ő adta a szükséges képességet az embereknek, akiket betöltött „Istennek lelkével” (2Móz 31:3). A különböző mesterségekhez kellő képességekkel és ismeretekkel látta el őket, hogy a szent sátor építése és a berendezési tárgyak elkészítése úgy haladjon, „ahogyan megparancsolta az ÚR” (2Móz 36:1, RÚF)! Valamint a munkálatok két vezetőjét a tanításra is „alkalmassá tette” (2Móz 35:34, ÚRK), így a tudásukat és a szakértelmüket továbbadhatták az izraeliták közösségében. A történet kiemel két embert mint Isten által kiválasztott vezetőket, de mások is kaptak hasonló ajándékokat, akik szintén bekapcsolódtak a munkába (2Móz 36:1). Ezért sem mentegőzhetünk azzal, ha bármilyen feladatot nem a legnagyobb odaszánással végzünk, hogy bűnös emberek vagyunk. Isten elvárja tőlünk, hogy állandóan a lehető legjobbat nyújtsuk, a talentumainkat, képességeinket, időnket és képzettségünket mindig jó ügyek érdekében használjuk.

MUNKA ÉS A LELKÜLET

„*Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járjunk*” (Gal 5:25). Az ember munkája elválaszthatatlan a lelkületétől. A kereszténység nem ruha, amit le- és felveszünk, ha változik a hangulatunk vagy más-más életszakaszba lépünk. Amikor az ember keresztény lesz, új emberré válik, ami megmutatkozik az élete minden dimenziójában, így a munkájában is.

Olvassuk el Gal 5:22-26 verseit! A Pál által felsorolt ajándékok közül melyek illenek rád és a munkavégzésedre?

Egy újszövetségi szótár meghatározása szerint az a „lelki” ember, akiben „sajátjaként mutatkoznak meg a Lélek gyümölcsei.” Ebből arra következtethetünk, hogy a Krisztussal való kapcsolat által az életünk minden területén hívőként fogunk viselkedni.

A Floridai Kórházban haldoklott egy beteg, akinek a legjobb barátja az ágya mellett virrasztott. Az ápolók gyakran benyitottak a kórterembe, hogy ellássák a páciens. A látogató próbált beszélgetni a személyzettel, megkérdezte tőlük, hogy hol tanultak. Többen a Floridai Kórházi Főiskolára jártak.

Ez mély benyomást tett a beteg barátjára, aki később többször is ellátogatta a főiskolára. Miért? Amint másoknak is elmondta, úgy tűnt neki, hogy az ott végzett ápolók nagyobb szeretettel vették körül a haldokló barátját, mint akik máshol tanultak. Vagyis jelentős különbséget látott abban, ahogyan az ápolók a szenvedő barátjáról gondoskodtak.

Tovább kérdezősködött a főiskoláról meg a missziójáról, és végül 100 000 dollárt ajándékozott az intézménynek, hogy még több olyan ápolót képezhessenek, mint akiket munka közben megfigyelt. Igen, a lelkületünk meghatározza az életmódunkat.

Hogyan mutatkozik meg a lelkületünk a napi feladataink végzése közben? Vajon milyen benyomást keltünk másokban (hiszen elkerülhetetlenül kialakul valamilyen vélemény rólunk)?

MUNKA ÉS SÁFÁRSÁG

„*Ami kezed ügyébe kerül, vidd véghez erőd szerint, mert nem lesz cselekvés, megfontolás, tudás és bölcsesség a holtak hazájában, ahová mész*” (Préd 9:12, ÚRK). A legbölcsőbb ember tanácsolja ezt az élet minden területén való sáfársággal kapcsolatban.

A keresztény sáfárság tekintetében sokan csak a hívők anyagi felelősségére gondolnak. A pénz természetesen fontos része a sáfárságnak, viszont túlságosan szűk mezsgyén mozgunk, ha csak anyagi szempontból gondolunk erre. A szervezéseméletben ez a kifejezés arra utal, hogy a vezetőség felelőssége megfelelően fejleszteni és hasznosítani minden rendelkezésre álló forrást. Az egyházban milyen forrásokkal áldott meg bennünket Isten? Péter világosan kijelenti, hogy minden ember kapott ajándékokat a Teremtőtől. Ezért nevezi úgy a keresztényeket, hogy „*szent papság*” (1Pt 2:5). A hívők felelősséggel tartoznak Istennek azért, hogy jól sáfárkodjanak minden tőle kapott ajándékkal: a pénzünkkel, az idejünkkel, az energiájunkkal, a talentumaikkal stb.

Olvassuk el Préd 9:12 és 1Kor 10:31 verseit! Ezek szerint hogyan kell dolgoznunk, és hogyan neveljük munkára az embereket?

Ma gyakori buktató, hogy hajlamosak vagyunk az életünk részeit külön kategóriákba sorolni: munka, család, lelki élet vagy akár a pihenés. Bizonyos esetekben valóban kívánatos elkülöníteni egymástól ezeket a területeket, hogy kevésbé mosódjanak össze, vagy egyáltalán ne történjen ilyen. Nem jó például hazavinni a munkát, mert az belezavar a családi felelősségekbe. Nem engedhetjük azt sem, hogy rövidebb legyen az Istennel töltendő időnk azért, mert inkább pihenni szeretnénk.

Viszont a lelki életünknek mindenben korlátozások nélkül fontos szerepet kell kapnia. A keresztény munkavégzése az Istennel való kapcsolatból és a vele való együttműködésből nő ki. A munka területén is tapasztalhatjuk Isten jelenlétét. Ha a vallási életünket csupán egy szegmensre akarnánk leszűkíteni, ezzel az Istenhez fűződő kapcsolatunkat csak egy napra, egy órára, vagy az életünknek mindössze egyetlen területére korlátoznánk, és így a többi részben elutasítanánk Isten jelenlétét.

Először is tegyük fel magunknak a kérdést, hogy nem leszűkítve gyakoroljuk-e a lelki életünket! Amennyiben ez lenne a helyzet, mit tehetünk, hogy a lelki életünk uralja minden tevékenységünket?

TOVÁBBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

1Mózes 3; Préd 2:19-24; Ef 6:5-8; Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Kisértés és bukás” c. fejezet, 26-36. o.

A munka átok vagy áldás? Úgy tűnhet, hogy a bűn egyik átkaként kaptuk (1Móz 3:17), viszont ha alaposabban megvizsgáljuk ezt a szöveget, látjuk, hogy nem a munka lett átkozott, hanem a föld. Ellen G. White megállapítja, hogy Isten áldásnak szánta a munkát az ember számára: „A vesződéses és gondterhelt életet, amely ettől fogva az ember sorsa lett, Isten szeretetből, fegyelmzésül választotta neki. A bűn miatt volt szükség erre, hogy határt szabjon étvágyának, szenvedélyeinek és önuralomra tanítsa. Ez benne volt Isten csodálatos tervében. Így akarta az embert a bűn rontásától és pusztításától megmenteni” (i. m. 34. o.). Lehetséges, hogy mi magunk tettük a munkát átokká a monotonitásával, a túlhajszolással vagy pedig az életünkben betöltött szerepének túlértékelésével? Bármilyen legyen is a helyzetünk, fontos megtanulnunk helyes nézőpontból tekinteni rá. A keresztyén oktatás segítségével arra kell nevelni az embereket, hogy felmérjék a munka értékét, de ne váljon a bálványukká.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Olvassuk el Préd 2:19-25 szakaszát! Hogyan beszélhet Salamon a Bibliának ugyanabban a részében áldásként és átokként is a munkáról? Milyen utalásokat találunk a szövegben arra, hogy mi határozza meg a munkához való viszonyunkat?**
- 2) **A munkánkkal tartjuk el a családunkat. Hogyan adhatunk tovább pozitív munkaetikát a gyerekeinknek?**
- 3) **Néha nagyon vékony a választóvonal a kitérő munkavégzés és aközött, hogy valaki a munka megszállottja lesz. Mit tehetünk azért, nehogy átlépjük ezt a határt? Lásd Préd 2:24!**
- 4) **Pál egyértelműen kijelentette: „Mert amikor nálatok voltunk is, azt rendeltük néktek, hogy ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék” (2Thessz 3:10). Nagyon is helyes ez az elv. Viszont mely esetekben nem alkalmazható mégsem? Vagyis miért nem nyilatkozathatjuk ki vasszabályként, ami soha nem szeghető meg?**

TÓTH SÁNDOR:

ESTI ZARÁNDOKLÁS

Este a dolgok önmagukba térnek,
az árnyék-várákon kigyúl a csend.
Az égbolt ősi csillagváltásán
nyugtalan tüzekkel szemedbe reng.

És mozdul a lélek, mint halk óceán
Holdnak játékán, ha magasra csap.
Megjárja útját térnek és időnek,
majd lassan megtér és veled marad.

Zarándok-lelkek láthatatlan árnya
hanyatlik hozzád a sötéten át,
s idézve, Uram, arcodnak csodáját,
elsírja halkán esti himnuszát.